

"We were the champions!"
de "golden sixties" van het popgebeuren in en om Oostende (6)

door Laurentius VANACKER
& Roger JANSOONE

WHAT'S NEXT ??

" Talking about a revolution starts like a whisper " (Tracy Chapman)
"A thing of beauty is a joy forever. Its loveliness increases. It will never pass into nothingness";

(John Keats)

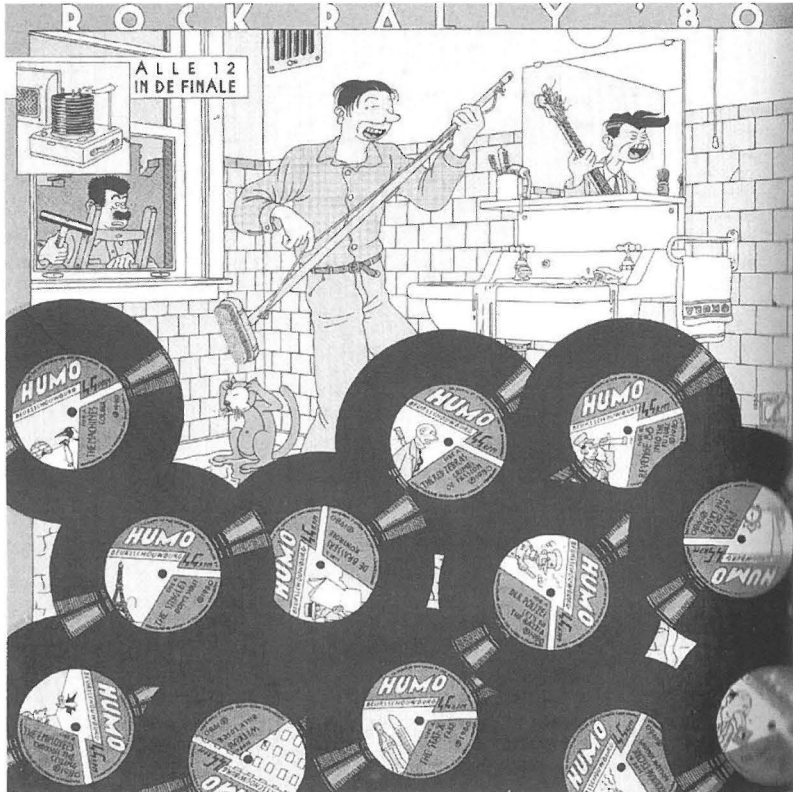
De wereld van Arno

In januari 2016 publiceerde "Knack Focus" een opmerkelijk interview met Arno, dit naar aanleiding van zijn nieuwste album "Human Incognito", zeer actueel, want geprojecteerd in een wereld waarin de angst niet overheerst of althans niet mag overheersen, vooral in zijn song "Je veux vivre" ("je veux vivre dans un monde où les cons ne font pas de bruit!"). In dat album heeft hij, naar eigen zeggen, "zichzelf incognito gemaakt, ja zichzelf onthoofd, een eigen vorm van *surrealisme*". Op de hoes prijkt hij inderdaad enkel in kostuum, zonder lichaam en hoofd. Het leek hem beter, zich voor het eerst "zo incognito mogelijk" te maken, "als een manier om los te raken uit het verleden". De titelsong van "Human incognito" is nochtans "Old motherfucker", waarmee hij (intussen ook al 66 geworden) wil aangeven dat hij bekommerd is om "de jonge gasten van tegenwoordig" die beseffen "dat ze de pineut zijn" want "ze studeren voor een beroep dat binnen vijf jaar misschien niet meer bestaat".

Voor onze lezers (nl. van "Het dagelijks leven in Oostende tijdens de bezetting") lijkt het interessant om via dit interview te vernemen dat ook Arno, ofschoon geboren na W.O.2, "veel heeft nagedacht over grootvader en vader", die resp. "twee en één wereldoorlog hebben meegemaakt", en ook over hoe hijzelf "tot de eerste generatie behoort die geen wereldoorlog heeft meegemaakt, ... nog niet, hout vasthouden! Net zoals de mensen die nu massaal naar Europa komen, was mijn grootvader ook een *refugee*. Doordat die oorlog thuis veel ter sprake kwam, heb ik hem ook een beetje meegemaakt, zo iets plakt aan je lichaam als een nat laken". Hij voegt eraan toe : "Het lijkt soms alsof we weer in de jaren dertig leven, toen mijn grootvader degene was die revolteerde. Er was toen een gevaarlijke gast met een *moustache*, die vanuit Duitsland kwam. En in Rusland was er een andere gast, ook met een moustache, maar een grotere. En nu leven we in een cowboyfilm, en in films is alles mogelijk!".

Ook over de wereld van rock'n roll heeft Arno een zeer uitgesproken mening. "Ooit was rockmuziek *revolte tegen het systeem*, muziek van de eerste jongerencultuur, in de jaren zestig. Maar vandaag lijkt rock 'n roll meer op een coiffeursalon. Rockmuziek is veel *te conservatief* geworden, de rebellie is eruit. Het conservatisme heeft momenteel een erectie als de Eiffeltoren!". Hier komt Marvin Gay nog even ter sprake: "We zouden vandaag een Marvin goed kunnen gebruiken, als *tegengewicht* voor de haat en de angst. De jonge gasten hebben zelfs schrik om met elkaar te praten. Ze staan met de hele wereld in verbinding, ... *maar niet met elkaar!*". Alweer een "doordenkertje"? *All you need is love !*

Over de toekomst van de progressieve beweging maakt Prof. W. Gessenharter (auteur van "Kippt die Republiek?" en kenner van het hedendaags conservatisme) zich nog weinig begoochelingen : " Es geht um die *kulturelle* Hegemonie. Dafür muss man zuerst die Realitätsbilder in den Köpfen der Menschen verändern, *bevor* man die Realität verändert. Dabei kommt es nicht so sehr auf die Inhalte an, sondern auf die *Form* der Kommunikation" (Het gaat om de culturele alleenheerschappij. Daarvoor moet men eerst het reëel voorstellingsvermogen veranderen vooraleer men de realiteit verandert. Daarbij gaat het niet zozeer om de inhoud doch veeleer om de vorm van de communicatie).

1980: de LP van Rock Rally

1983: The Scabs: revolterende rock

1985: Elisa Wout, "intieme" rock

2016: "Scnur" fans in Sint-Petersburg

2017: Kama's expo "Opgepast Werken": 10.000^e bezoeker !

In maart 2016 zou Arno "normaal gezien" zijn opgetreden in "Le Bataclan" in Parijs, ... wat na 13 november 2015 vanzelfsprekend op de helling kwam te staan. Zijn nieuw album was al klaar nog *vooraleer* daar die fatale avond de hel is losgebarsten. Toch noemen velen hem nu al een "visionair", omdat sommige songs erg geïnspireerd lijken te zijn door het drama in Parijs. Maar hij heeft het in dat album ook over verliefd zijn en zelfs (in "Santé") over "les cocus", want "je kunt pas bedrogen worden in de liefde wanneer je verliefd bent". In "Please exist!" wendt hij zich tot God "in de veronderstelling dat hij bestaat". En "ergens hoop ik dat al dat gedoe ten minste niet voor niets is. Want als God bestaat, dan moet hij toch afzien? Terwijl hij naar beneden kijkt en denkt "Shit, heb ik dat gecreëerd ??". In zijn oude dag begint Arno zowaar de theologische toer op te gaan! *Oh my God!*

Hierbij nog een passend citaat uit een interview met Kerry Washington : " In the entertainment industry, there is intense *pressure to conform* in order to create an *easily marketable* product. However, it is all about *authenticity* ... and vulnerability as well. Anyway, we should move closer to embracing our own true *selves*. Witness your life!" (In het amusementsbedrijf sta je onder geweldige druk naar conformisme, met het oog op een product dat vlot kan gecommmercialiseerd worden. Nochtans draait alles rond jezelf zijn en meteen ook rond je eigen kwetsbaarheid. Hoe dan ook, moeten wij dichter opschuiven naar het omhelzen van onze waarachtige eigenheid. Geef getuigenis van je eigen leven!). Kort en kernachtig samengevat, is dit duidelijk de echte en waarachtige wereld van Arno, die hij altijd is trouw gebleven. *Follow that dream !*

Sylvain en Arno : een "two men sound" ?

Tot slot mag hierbij gesteld worden dat in de Oostendse popscène *enkel Vanholme en Arno* het echt hebben "gemaakt", of, beter gezegd, "het hebben *kunnen* maken", heel eenvoudig omdat zij eigenlijk als echte "avonturiers" door het leven zijn gegaan, omdat zij *alles* over hadden voor hun muziek en zich door *niets anders* lieten afleiden. Andere popartiesten hadden ergens een job als basisinkomen, het gaf een bestaanszekerheid in het zeer wisselvallig wereldje van het popgebeuren.

Doch dit was onvermijdelijk en uiteraard een rem en een handicap om de top te kunnen bereiken. Een Duitse rocker zag dit zo : "Leider ist Arbeit eine existenzielle Pflicht. Ein junger Künstler muss ein Job annehmen, manchmal für wenig Geld, manchmal ein Job die niemand gern macht, bloss um zu überleben. Bislang beruht unser System darauf, dass ein Mensch dazu gezwungen ist. Aber ein einzigartiges Grundeinkommen möchte die Jungs ermächtigen, die in ihrem Bereich etwas leisten und sich weiterbilden wollen." (Helaas is arbeid een existentiële verplichting. Een jonge artiest moet een job willen aanvaarden, soms voor weinig geld, soms een werk dat niemand graag doet, gewoon om te overleven. Tot nader order berust ons systeem hierop, dat een mens daartoe gedwongen wordt. Maar een specifiek basisinkomen zou jongeren een kans geven, zij die in eigen midden iets willen presteren en zich verder vervolmaken). Dit moeizaam "vervolmakingproces", aanvankelijk in

een bestendige sfeer van bestaansonzekerheid, is bij ons treffend belichaamd in figuren als Sylvain en Arno. Indien zij uiteindelijk erin geslaagd zijn om de top te bereiken, dan is dit enkel dankzij durf, uithoudingsvermogen, moed en zelfopoffering. Wat moet je als artiest allemaal offeren op het altaar van eventuele roem en succes? *Writing a sermon that nobody ever will hear?*

Ik (Laurentius) heb beroepshalve nog vrij goed de vader van Arno gekend. Hij zei over zijn zoon (duidelijk nogal teleurgesteld): "Die jongen heeft twee linkerhanden!". Maar Arno zelf verklaarde: "Als ze mij betalen om te lullen, waarom zou ik dan gaan werken?". Tja, daar valt wel iets voor te zeggen! Zo heb ik hem ook omschreven in mijn recent aan hem opgedragen lied "Ikke, Arno van Ostende. Arno wist zich steeds met de beste muzikanten te omringen en zo werd hij in Frankrijk "de Belgische Serge Gainsbourg" en steeg hij op in de "Hall of fame". De anderen deden een stukje en een tijdje opgang op hun eigen manier, maar steeds geremd door verplichtingen van professionele en soms ook van familiale aard. Wellicht is daardoor nogal wat plaatselijk talent verloren gegaan of in elk geval niet kunnen doorbreken. Voor iedere weldenkende vader was voor zoonlief een loopbaan als beroepsmuzikant zeker niet weggelegd, want dat was een "armoejob waarmee je nooit je brood kan verdienen". Wat betreft dat plaatselijk talent, mag hier terloops wel even aangestipt worden dat onlangs Jean-Paul Dellaert (alias "Curly") is overleden. Hij kwam in 1971 bij "The Bunch" en bleef er tot de "split" in 1976. Later trad hij op in allerlei groepen en laatst nog in een "street jazzband". Hij is nooit gestopt maar bleef in de "branche", zelfs toen hij ziek werd. Een taaie ouwe rocker !

Over dat vervlogen tijdperk van de "golden sixties" (en, bij uitbreiding, ook van de "seventies"), is er al veel gezegd en geschreven. Maar het merkwaardigste dat ik ooit hierover heb gelezen, vond ik in een Duits tijdschrift : "Die Überlegungen im Rock 'n roll, Flower Power und Punk waren folgerichtig, nur weder neu noch praktikabel. Denn der eiserne Drang der Eliten zur Besitzstandswahrung und Besitzerweiterung lässt eine Umsetzung leider nicht zu. Aber die Idee hat immerhin etwas für sich, so lange man behaupten kann, *das System deren da oben* sei schuld an alles was man in unserem Gesellschaft vernachlässigt oder gar vergessen möchte. Allerdings könnten sich die Politiker sich sonst Wahlkämpfe mit falschen Versprechungen ersparen!" (Die opvattingen in de rock "n roll beweging, Flower Power en Punk, waren nogal consequent, maar waren eigenlijk niet zo nieuw en overigens nauwelijks in praktijk te brengen. Want de keiharde drang van de elite naar het behoud van bezit en naar steeds meer bezit, laat zo'n omschakeling niet toe. Niettemin valt er voor het idee als dusdanig wel wat te zeggen, zolang men kan beweren dat het systeem van die heren ginds boven, de schuld draagt voor al wat men in onze maatschappij verwaarloost of liefst vergeten wil. Nochtans zouden de politiciers zich anders wel kunnen onthouden van valse beloften in de verkiezingsstrijd!). Die wijze woorden lijken precies te zijn geschreven voor de bijzonder ongewone kiescampagne die men in 2017 in Frankrijk gekend heeft voor het presidentschap. Eigenlijk een vlijmscherpe analyse van een maatschappij en een establishment die kennelijk totaal voorbijgestreefd zijn. *En marche!*

Voor ons ouwe rockers zijn die bedenkingen misschien maar een schrale troost. Maar dat is in zekere zin te vergelijken met de ware "spirit" van de Olympische Spelen : het komt er niet zozeer op aan te winnen maar veeleer om *eraan deel te nemen*. En ja, wij hebben eraan deelgenomen, geestdriftig en met overgave, en we mogen er toch met enige tevredenheid en voldoening op terugblikken. Eigenlijk geen "look back in anger", want, al bij al, 't is mooi geweest! En wie doet het ons nog na ??

Writing a sermon that nobody ever will hear ?

Met die laatste, retorische vraag raken we duidelijk de *kern* van de zaak : de rockbeweging is *op een dood spoor* beland, niet alleen in Oostende (al doen Dubbe en Annys nog zo goed hun best!) maar ook overal elders. Of zoals Arno het zo plastisch weet uit drukken : "Vandaag lijkt rock 'n roll meer op een coiffeursalon. Het *conservatisme* heeft momenteel een erectie als de Eiffeltoren!". Waar is de tijd toen **The Scabs** zich in 1983 alhier solidair en dadelijk in de strijd wierpen bij de langdurige mijnwerkersstaking in Groot-Brittannië ? Of toen **The Seabirds** zich in 1960 waagden aan een felle "Protest Rock" in een toen nog erg behoudsgezind Oostende ? *Where have all the flowers gone?*

Bovendien is sedert januari 2017 de USA, het stamland van de rock 'n roll, de historische thuishaven van het popgebeuren, nu plots en totaal onverwacht overgeleverd aan een dolgedraaid "simplistisch verbond", met in spoedtempo een nooit eerder geziene aantasting van democratische waarden en vrijheden! Tegenover iedere uitdaging een simpel antwoord en een miraculeuze oplossing! Waar en wanneer hebben wij dat nog gehoord ?? *Happy times are here again!* Een kluijfe voor psychiaters en psychologen. Het springt zodanig in het oog dat zelfs een leek al vlug merkt dat dit "een hele of dan toch een halve zot is". Is dat "diabolisering"? Psychopaten vind je overal in de samenleving, vaak in topfuncties, zowel in de privé- als in de overheidssector, op zichzelf al erg verontrustend. Maar het merkwaardige is, dat kiezers die zelf geen pathologisch geval zijn, hun stem massaal schenken aan iemand die kennelijk onprettig gestoord is, en zeker niet alleen tijdens zijn kiescampagne! "Es wurde Egoismus gesät und Trump geerntet" (er werd egoïsme gezaaid en Trump geoogst), zegt econoom Prof. T. Straubhaar (specialist globalisering). Wie wind zaait, zal storm oogsten!

Hoe rijm je dat te saam? Waar zijn al die ouwe rockers gebleven? Hebben zij echt geen nazaten? Of zoals de bekende auteur Paul Auster het erg bekommerd onlangs uitdrukte in een interview : "Wij behoren tot de *babyboom* generatie en worden nu in de hoek gedruimd (of "getrump") door iemand die *zelf ook* tot die generatie behoort , maar aan wie de rock periode duidelijk is *voorbijgegaan*, een "fils à papa" die nooit heeft moeten vechten voor het dagelijks bestaan tegen een door graaicultuur bezeten systeem". Hij noemt zijn nieuwe roman een *afscheid*, een vaarwel aan openheid, pluralisme en verdraagzaamheid, gepubliceerd bij het begin van een nieuw, in zichzelf gekeerd en autoritair Amerikaans tijdperk. Drie jaar heeft hij aan dat boek gewerkt, want reeds "in tempore non suspecto" zag hij het onheil naderen. Gaan wij terug naar de jaren dertig ? "Quelle est cette langueur qui pénètre mon coeur?", mijmerde Paul Verlaine nu reeds lang geleden...

Dat die rock 'n roll periode aan velen "duidelijk is voorbijgegaan" (ook bij ons!), is kennelijk een belangrijk deel van het probleem. De ware "spirit" van die beweging was immers fundamenteel *politiek* gericht, naar een "Umwertung aller Werte" in een snel evoluerende samenleving. Precies daardoor heeft dit toen zoveel jongeren aangesproken ... en is dit voor ouwe rockers nu nog steeds ergens een stimulans om nog verder te gaan in die richting. Maar, zoals in het Evangelie volgens Johannes, "het licht scheen in de duisternis, en de duisternis nam het niet aan". Wat baten kaars en bril, als de uil niet lezen wil? En de tweespalt van toen werkt nu nog altijd na. Het water is nog steeds veel te diep. Het is en blijft hopeloos.

Volgens T.C. Boyle, een andere Amerikaanse auteur, zijn kiezers zeker niet dom maar ze zijn vaak *onwetend* en laten zich blijkbaar gemakkelijk *manipuleren* door clowneske politici, hierin fel opgejut door bepaalde snertmedia. Zoals dit het geval is met de zogenaamde "Rednecks" en de "Jesus people" in de USA, en in Engeland met de misleide Brexit kiezers. Hij vreest zelfs dat democratie (en al zijn verworvenheden) slechts een relatief *korte episode* zal blijken te zijn in de reeds lange geschiedenis van de mensheid. De stemming ziet hij niet zo zeer pessimistisch maar - erger nog - veeleer *apocalyptisch* !

Was alles dan te vergeefs ? Waartoe heeft die rockbeweging *uiteindelijk* gediend ? Al dat protest, verzet, weerspanning en rebellie? *Rock around the clock!* In die *onwetendheid* ziet historicus Y. Harari een groot gevaar: "Ignorance by itself is not too dangerous. Yet, if you combine it *with power*, this is a *toxic mix*". Een dodelijk cocktail in een vaudeville verpakking !

Onvermijdelijk verzeil je hier in het domein van de psychiatrie en de klinische psychologie, een nog vrij jonge wetenschap die geconfronteerd wordt met al wat mentaal onvolmaakt is, onduidelijk, onoverzichtelijk, onberekenbaar, ongrijpbaar, *irrationeel*. Dit moet dan in overeenstemming worden gebracht met *rationele* kennis en ervaring. Doorgaans een hopeloze onderneming! Eigenlijk is dat het probleem waarmee de rockbeweging steeds heeft moeten kampen: het abnormale tegenover een streven naar maatschappelijk iets meer *normale* toestanden,...met "doortastende" muziek als instrument tegen al de onzin die onze wereld teistert. Zoals de "Harry Potter" verhalen (wat dacht je wel?) in zekere zin een *filosofische* verhandeling zijn, maar dan *vermomd* als een kinderboek, zo ook was die rebelse rockbeweging - in een muzikale "verpakking" - een ingrijpende aanval tegen "de gevestigde orde" (of wanorde?). De rockbeweging was niet zo maar iets van "schoenmaker blijf bij

je leest”, maar was bewust of onbewust een hardnekkige poging om de wereld anders te gaan interpreteren, in een poging om een plaat op te zetten van “andere en betere”. *Heaven knows ?*

In een interview in “De Zondag” (12.3.2017) zei Herman Van Rompuy: “Met Trump is een populist erin geslaagd de macht te veroveren in een westers land. Maar ik ben ervan overtuigd dat hij nog vele jaren de enige zal zijn. De Europese eenmaking is echt wel een succesverhaal. Doch Europa zal wel initiatieven moeten nemen om haar burgers beter te beschermen *tegen negatieve evoluties* en dreigingen. Gebeurt dat niet, dan zou Trump wel eens gezelschap kunnen krijgen”. Die “negatieve evoluties en dreigingen”, daartegen heeft de rockbeweging jarenlang gestreden, zonder daarmee veel gehoor te vinden bij “gezagdragers” die geen oren hadden naar muzikale en ludieke oppositie. En nu zitten ze met de gebakken peren. Wie laatst lacht, best lacht ?

From Russia with love ?

Maar er is misschien nog hoop, vanuit een totaal onverwachte hoek, namelijk “of all places” vanuit Rusland, meer bepaald Sint-Petersburg (het vroegere Leningrad). In onze media wordt dit zelden of nooit vermeld, maar Sint-Petersburg is, al sedert zijn stichter Peter de Grote, in Rusland altijd al een “buitenbeentje” geweest, ja zelfs “een luis in de pels” van de Russische beer. Dat komt daar het best tot uiting via de rockgroep “**Leningrad**” van Sergei Schnurow, bekend als “Schnur”. Alleen al die naam is tegendraads want Sint-Petersburg noemde voorheen Leningrad, symbool van de heldhaftige strijd tegen het nazisme, met een belegering die even lang geduurd heeft als het beleg van Oostende. Het regime bekijkt Schnur wantrouwig maar hij is zo populair (tot diep in Rusland) dat hij (tot dusver) met rust gelaten wordt. Het bedje voor die rockdoorbraak als protestbeweging werd deels gespreid door “**Pussy Riot**”, een feministische punkrockband, met provocerende optredens, aangevoerd door een vastberaden jongedame “met haar op haar tanden”: het intussen internationaal bekend boegbeeld Nadezjda Tolokonnikova. Zij verdween samen met een paar medestrijdsters in een strafkamp, na een erg uitdagend “optreden” in een orthodoxe kerk (=“gatlikker” van het regime). Na wereldwijd protest (o.a. van Madonna) is zij nu al weer op vrije voeten via een “algemene amnestie”. En ja, ze heeft (bestaat dat nog?) een boek geschreven “Pussy Riot – *Zo begin je een revolutie*”. Ze kregen overal via *Femen* navolging en hebben het feminisme een nieuwe “boost” gegeven, in een zeer merkwaardige vorm die voor velen “aanstootgevend” is. *Grab them by their pussy!*

Zelfs in het permissieve vrije Westen was zo’n provocerend optreden nauwelijks voorstelbaar. Maar uitgerekend daar - in dat achterlijk ex-Rode Paradijs - daar kàn dat (ook al mag het heel zeker niet!). Zijn die jongeren zo wanhopig geworden dat ze blijkbaar niets meer te verliezen hebben ? Rest hun enkel nog de vlucht voorwaarts via de uitdagende punkrock ? Putain, *Putin*, nous sommes quand-même tous des Européens ? Ja, scherp gezien, ... maar vertel dat maar in Rusland! Intussen worden tegenstanders van het regime (zoals de charismatische Boris Nemtsov) slinks uit de weg geruimd. Zij kunnen enkel nog jaarlijks worden herdacht via een stille optocht van achtergebleven en verweesde medestanders. Destijds al zong Gilbert Bécaud bijna profetisch van “*la Place Rouge était vide; et tu étais mon guide, Nathalie ...*”. Nathalie is nu Nadezjda geworden, een gids in moeilijke tijden.

In een interview met “Der Spiegel” zei Schnur vrank en vrij : “Wenn du unser Fernsehen guckst, denkst du, du lebst in einem Land von Idioten. Die Politik verschweigt, was bei uns passiert. Aber alle versuchen uns irgendeine Moral zu prediken. Wir dagegen machen *Karnaval*. Denn *Karnaval* ist wenn *oben und unten* ihre Plätze tauschen. Wir singen was *alle* verstehen, was sie *verbindet*. Wir sagen Scheisse zu dem was Scheisse ist!” (Als je bij ons TV kijkt, denk je dat je leeft in een land van idioten. De politiek verzwijgt wat bij ons gebeurt. Ze pogen ons allemaal een moraal te verkondigen. Wij daarentegen maken carnaval. Want carnaval is er wanneer men boven en beneden van plaats wisselt. Wij zingen wat ieder begrijpen kan, wat mensen met elkaar verbindt. Wij zeggen “schijt” tegen al wat schijt is!). “From Russia with love!”. Een taal die ons levendig herinnert aan wat wij in de “golden sixties” zelf hebben uitgeschreeuwd, toen in de Sovjet-Unie en in Oost-Europa de rode machthebbers nog genadeloos de plak zwaaiden. Een taal naar ons hart !

It will never pass into nothingness

Beslist zeer duidelijke taal (en destijds kwam je voor heel wat minder in Siberië terecht, maar tsaar Poetin lijkt zich wat in te houden, wat niet zijn gewoonte is). Ja, dat is echt Ruslands hoop in bange dagen. Maar het kan *ook ons* nieuwe hoop geven, hoop op een herleving of wederopstanding van de rock beweging. In Oostende misschien via de Paulusfeesten ? Of "Theater aan Zee"? Is er nog jong talent ? Vragen die vooralsnog onbeantwoord blijven, maar die, zeker in de stad van weleer "the Ostend sound", het overwegen waard zijn. Hoe zei Willem de Zwijger dat ook weer? "Point n'est besoin d'espérer pour entreprendre, ni de réussir pour persévérer". Quod erat demonstrandum.

De rock beweging was een felle reactie tegen de late uitwassen van de industriële revolutie die was uitgemond in de naoorlogse consumptiemaatschappij, die nu intussen razend snel is omgevormd tot een *digitale* revolutie, die fundamenteel *controle* over de medemens beoogt. De macht van Google is inderdaad verbijsterend geworden! De digitale revolutie plaatst de macht in handen van bedrijven die technologie en data aanwenden om ons allen *onder controle* te houden, ...en die te groot worden om zelf nog onder democratische controle te vallen! Voor politieke managers is die digitale revolutie een handig instrument om de maatschappij aan te sturen op een voorheen nooit gekende manier. De mensen voelen aan dat zij de controle over zichzelf en over de eigen samenleving verliezen. Vandaar de kreet "take control again!" van de *Brexiters*. Vandaar dan ook het succes van Trump in de USA. Dat gevoel van *onbehagen* is voor ons, ouwe rockers, zeker niet nieuw, maar het heeft nu andere en allicht *meer diepgaande* oorzaken en gevolgen. Doch het is enkel door het *heropstarten* van die rock rebelle en samenhangigheid van destijds, dat de mensen die noodlottige ontwikkeling zullen kunnen dwarsbomen. We moeten opnieuw *dwarsliggers* worden die, nu in en spijts globalisering, weerom de verdediging gaan opnemen van gemeenschappelijke "waarden". Zich *solidair* voelen met anderen !! Maar is dat opnieuw slechts een "daydream"? Een hersenschim of misschien een late romantiek ? Het antwoord ligt *in onszelf*. Rockers van alle landen, verenigt u ! *C'est la lutte finale ...*

Volgens John Keats ("A thing of beauty is a joy forever") kan je pas echt over een gevoel beginnen schrijven als het al weer *aan het uitbloeien* is. Dat intens gevoel van die rockbeweging van toen (een gevoel dat we eigenlijk nog steeds diep in ons meedragen), daarover hebben we al te lang gezweven en het werd dan ook de hoogste tijd dat we hiervan het verhaal mochten schrijven. "De Plate" is (wie had dat ooit gedacht?) hiervan de spreekbuis en de "primeur" geworden, althans toch wat betreft die onvergetelijke periode van de *Ostend sound* in de "golden sixties". Niet alleen Arno maar ook veel anderen menen dat die beweging op een dood spoor beland is en dus aan het uitbloeien is. Het weze dan zo, maar John Keats voegde eraan toe : "Its loveliness increases. It *will never pass into nothingness*". Een troostvolle gedachte ... en deze bijdrage moge via "De Plate" die gedachte echt en wezenlijk bestendigen. *Cheer up !*

THE END ?

=====

Bijna vanzelfsprekend volgt hierna een "summary", heel eenvoudig omdat - via "The Seabirds" en "The Swallows" - die opvallende *Ostend sound* een uitloper was van de *Liverpool sound* (of Mersey beat) en als dusdanig ontegensprekelijk *één geheel* vormt met de Angelsaksische popwereld van de "golden sixties" (en dat wordt nu ook - zij het laatst - erkend in Engeland). Een onvervalste en eigen "sound" die achteraf via Arno zelfs is kunnen doorbreken tot in Frankrijk. Toch wel iets waarop Oostende fier mag zijn. Meteen is dit een gelegenheid voor "De Plate" om zich bekend te maken "over there", vooral nu blijkt dat die "Ostend sound" (met een halve eeuw vertraging!) begint door te dringen in de Britse muziekpers en daarin met veel lof onthaald wordt. *What's going on?* Opent die *Brexit* nu, paradoxaal genoeg, eindelijk "last but not least" de ogen voor "continental merits"? Of heeft die "ontdekking" soms iets te maken met deze vervolgsérie? Wat er ook van zij, het zou - *in dit zeer specifiek geval* - onvergeeflijk zijn indien hier een "summary" zou ontbreken. Hierna volgt dan die Engelse samenvatting.

S U M M A R Y

“We were the champions!” – the “golden sixties” of pop in and around Ostend

Even before the Beatles hit the big time, a pop myth was already created in Ostend. This account of *the Ostend sound* legend smooths the rough edges and fills in the fault lines. Yet, for more than four decades there was not a real historical version of this legend, which even fell into oblivion since the (now quick vanishing) early rockers themselves only knew bits and pieces about this glorious episode. Meanwhile, quite some contemporary middle class fellow travellers simply never were aware of this musical and sociological revolution which occurred right under their nose. And today, teenage rock fans unfortunately don't have the slightest clue about all those famous pioneers and trendsetters of local rock, “unknown soldiers” who even do not deserve a Remembrance Day, except in the case of Sylvain Vanholme (at the time the big star of *The Wallace Collection*) ... yet only very recently after almost half a century !

The product of years of research, lots of interviews and the discovery of scores of never-before-revealed documents and information, this historical review is certainly the collective biography all old rockers have been waiting for, albeit unconsciously, since it was gradually fading away as nobody cared very much. Indeed, this is a vast and complete account as joyous and revelatory as the life and the records of the pop groups themselves. For all those who are concerned, this unique narrative does something wondrous that only vivid memory can achieve : a fresh look back, not in anger yet in amazing grace and astonishment. Nostalgia back to the golden sixties !

It begun in the early sixties with *The Seabirds* in Ostend, historically a hard thriving sea port knocked on its heels, always in evolution and sometimes in revolution. The ideal playground for young rebels who would discover themselves and the new world they were living in after the dramatic events of the Second World War. Soon they were followed by other emerging pop groups, such as *The Swallows* and *The Silhouets*. Via the pubs of the local fishing community (and its extended contacts in British ports and harbours) and also via the overwhelming invasion of young British tourists and holidaymakers in dancings, concert halls and seedy strip clubs (where teenage musicians lied about their age!), in all these various places they discovered and performed a new form of music called “rock 'n roll”. Especially the *Liverpool sound* (or *Mersey beat*) which they translated into *the Ostend sound*, a local and typical version of this new, brainstorming movement in contemporary folk music.

Ostend did not have its Carnaby Street, Penny Lane or Strawberry Field, but it had its Long Street, Van Iseghem Lane, Saint Paul's Field & Festival and, last but not least, the “café chantant” pubs of the fishermen's precinct, efficiently equipped with their ever up-to-date jukebox. Amid the turmoil of many times “a hard day's night”, on the lonely tours through small towns and frigid villages before their breakthrough, those local grassroots pop groups truly became regional, national and in some cases (e.g. *The Wallace Collection*) even international! Young and daring producers took them under their wings, also when late-night radio broadcasts discovered the exuberant joy and the enigmatic madness of Arno and TC Matic ! And onward and upward, all the way to a myth and a legend, an Ostend sound has been created which has been sustained until a last concert and a last moment of laughter, fun and genuine and original rock music. Save the last dance for me !

It's all here, raw and right, the highs and the lows, the ups and downs, the love and the rivalry, the awe and the competition, the thrill and the magic never again to be repeated. Those were the days, my friend, the days that never end, since they are just fading away. This is the historical account those pop groups truly deserve ! Honni soit qui mal y pense ... Are you lonesome tonight ?

BIBLIOGRAFIE:

- M. VINCENT: "Het volkslied in het vissersmilieu te Oostende", Licentiaatsthesis KUL, Leuven, 1978.
- J. GOLDTHORPE: "Social mobility and class structure in modern Britain", Clarendon Press, Londen, UK, 1980.
- B. MASTERS: "The swinging sixties", Constable, London, UK, 1985
- W. LUSTENHOUWER: "De geschiedenis van het Café Chantant", grafisch bedrijf Schoonbaert, Brugge, 1987.
- G. DE COSTER & G. DE BRUYCKER : "Wit-Lof from Belgium", BRT-Dienst Pers en Publicaties, Brussel, 1990.
- J. KLAUSING: "Het Groot Oostendsch Liedtboek", Uitgeverij E. Decock, Aartrijke, 1991.
- A. DE CURTIS e.a: "Illustrated history of rock 'n roll", Random House, New York, USA, 1992
- D. HOLLOWAY: "The Sixties : a chronicle of a decade", Simon & Schuster, New York, USA, 1992.
- J. KLAUSING & R. JANSOONE: "Zeevisserij en maritieme volkskunde", Bond van Westvlaamse Volkskundigen, Brugge, Jaarboek 2004 (Hfdst. "Liederen van de zee").
- B. SPITZ: "The Beatles - The Biography", Time Warner Book Group, New York, USA, 2005.
- L. VANACKER: "In het teken van de sol - de Swallows/Bunch historie", uitgegeven in eigen beheer, Bredene, 2011.
- M. PAYTRESS: "History of Rock Music", Paragon Books, Bath, U.K., 2011.
- G. KEUNEN: "Een eeuw pop muziek", Uitgeverij Lannoo, Tielt, 2015.
- "9000 toeren" - 50 jaar muziek in Gent", Borgerhoff & Lamberights, Gent, 2015.
- E. SERIE: "Visserscafés in de jaren zestig te Oostende" - vervolgserie in het ledenblad V.N.A.O. Oostende, 2015/16/17.

De illustraties komen uit de collectie van Roger Jansoone en van Eddy Serie

1963. Het Montgommerydok

(foto Valère Prinzie)